

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 10866 af 24/01/2006 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-1-06 om nødvendig - lovens formål - seksuelle ydelser - escortpige - merudgifter til voksne

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500480-05

Ankestyrelsens principafgørelse C-1-06 om nødvendig - lovens formål - seksuelle ydelser - escortpige - merudgifter til voksne

Resume:

Ankestyrelsen fandt, at der ikke kunne ydes støtte efter servicelovens § 84 til køb af seksuelle ydelser.

Begrundelsen var, at Ankestyrelsen fandt, at det lå uden for servicelovens formål at yde hjælp til ydelser af denne karakter.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at det af Socialministeriets vejledning nr. 106 af 23. oktober 2002 om ændring af vejledning om sociale tilbud til voksne med handicap fremgår, at hovedområdet for ydelser efter servicelovens § 84 er medicin, kost- og diætpræparater samt befordring.

Ankestyrelsen var opmærksom på, at vejledningen ikke var udtømmende.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 1187 af 7. december 2005 - § 84

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 100

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 106 af 23. oktober 2002 om ændring af vejledning om sociale tilbud til voksne med handicap (Dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse) -

Sagsfremstilling:

En mand havde ansøgt sin kommune om støtte efter servicelovens § 84 til køb af seksuelle ydelser hos en escort-pige.

Manden begrundede sin ansøgning om støtte med, at udgiften til køb af seksuelle ydelser hos en escort-pige var en nødvendig merudgift, idet fysiske og sproglige handicaps indskrænkede hans kontaktmuligheder, og at manglende fysisk og seksuel kontakt meget hurtigt medførte, at han kom i en depressiv tilstand. Manden begrundede yderligere sin ansøgning med, at en udgift til besøg af escort-pige grundet hans situation lå ud over de udgifter, som andre i samme alder og livssituation havde.

Kommunen meddelte afslag på ansøgningen.

Kommunens afgørelse var begrundet med, at den depressive tilstand ikke var vedvarende, samt at manden var i stand til at etablere en kontakt til kvinder.

Kommunen begrundede yderligere afgørelsen med, at det var individuelt, uanset alder, hvordan den enkelte valgte at tilfredsstille sine seksuelle behov, og at det derfor ikke kunne udelukkes, at andre på mandens alder og i samme livssituation valgte at få besøg af en escort-pige og dermed havde den udgift, der var forbundet hermed. Kommunen fandt dermed ikke, at udgiften til en escort-pige var en merudgift i forhold til, hvad andre på samme alder og i samme livssituation kunne have.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse.

Nævnet begrundede sin afgørelse med, at der var tale om en udgift, som ikke kun handicappede havde, og at udgiften derfor ikke lå ud over de udgifter, som ikke-handicappede på samme alder og i samme livssituation kunne have.

Manden klagede over nævnets afgørelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om en udgift til besøg af escort-pige kunne anses som en nødvendig merudgift efter servicelovens § 84.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt ikke, at mandens merudgift til køb af seksuelle ydelser hos en prostitueret var en nødvendig merudgift ved den daglige livsførelse.

Ankestyrelsen fandt, at det lå uden for servicelovens formål at yde hjælp til ydelser af denne karakter.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at det af Socialministeriets vejledning nr. 106 af 23. oktober 2002 om ændring af vejledning om sociale tilbud til voksne med handicap fremgår, at hovedområdet for ydelser efter servicelovens § 84 er medicin, kost- og diætpræparater samt befordring.

Ankestyrelsen var opmærksom på, at vejledningen ikke var udtømmende.

Der var i avisartikel til sagen refereret til, at det i Socialministeriets vejledning fra 2001 om seksualitet-uanset handicap var anført, at hjælpepersoner kunne yde den handicappede hjælp til at kontakte en prostitueret.

Ankestyrelsen bemærkede hertil, at det anførte i vejledningen ikke var ensbetydende med, at udgiften til køb af seksuelle ydelser hos en prostitueret dermed også var en nødvendig merudgift efter servicelovens § 84.

Ankestyrelsen tiltrådte således nævnets afgørelse.